

HENRIK NORDBRANDT VERSEI

MÉGHA

Selv om

Mégha újból élhetném is le életem,
benne ugyanazok a keresztutak mégis
ugyanolyan keresztutakhoz vezetnének,
s közben az ábra annyit se változna,
hogy akár egyetlen ráncom is
ma másmilyen lehetne arcomon.

Örökös küszködésem, hogy fejem
a maga helyén hordjam,
fennállna ugyanígy.
S akárcsak ma, természetellenesnek vélném,
hogy kettő legyen fülem száma
s zavarna, amit tudok
agyam formájáról és állagáról.

S nehézkesen, mintha agyagos földön járnék,
ugyanígy vonszolnám magam után a lábam
még márványlapokon lépdelve is.
Ugyanazok a nők hagynának el,
és ugyanazon okokból
s akárcsak ma, meg is érteném őket.

S hóhéromra akkor is tisztán emlékeznék,
akárcsak ma, amint lerántja
magáról süvegét s szemével
észrevétlen felém kacsint, ahogy
régii ügyfelét üdvözli az ember.

OTTHONOD

Hjemme

Végül otthonoddá válik minden hely:
a rózsaszín hegyek
és a kéklő öböl
s a poros út, mi egybeköti őket
az újhold fényragyogásában.

A ház meg, ameddig pedig
oly messziről érkeztünk meg ide,
hogy lakni beletelepüljünk,
egyetlen végtelenül hosszú,
fehérre meszelt falból áll.

NEW HAVEN

New Haven

Nem hinném, hogy New Havenbe még visszatérnék valaha.
Egészen biztos, persze, nem lehetek ebben se.
Egy vagy más ügyből kifolyólag esetleg visszajövök mégis,
noha, mint mondtam, nem tudok hinni ebben.
Ha akarnám, könnyedén megtehetném.
Lenne rá pénzem. S vízumom és útlevelem is rendben van.
Csodálkoznék mégis azon, ha visszatérnék.
Ilyen New Haven. És ezzel már mindent megmondtam.

Rengeteg helyre bőven lenne kedvem visszatérni.
De mihelyt fontolgatnám bármelyiküket is,
New Havenre gondolok, és abbahagyom.
Mindenkinek ajánlom hát: találjon magának hasonló helyet.

VERS

Digt

Verset ígértem néked,
s gondoltam minden másra,
hogy ne kelljen megírnom.

Három évvel s kilenc hónappal később
virágban állnak mind a mandulák,
s az esteli homályban is
szemüvegem se teszem fel, de látom
mindegyikét a sok fehér szíromnak.

Noha saját írásom
sejtem csak inkább, semmint látom.

Vajon rámismernél-e
szemüvegesen s így,
ahogy e verset írom?

EGY ÉLET

Et liv

Gyufát gyújtottál, s lángja annyira elvakított,
hogy nem lelted, amit a sötétben kerestél,
mielőtt a gyufa kialudt ujjaid közt,
a fájás pedig elfeledtette veled, hogy mit kerestél.

TELEFONFÜLKE

Telefonboxen

a telefonfülke a sarkon
örökzölden
mindig rozsdásan
áll most ott a szélben
éspedig sűrűbb
sötétben mint máskor

igen ez szeptember már
s a házak
világlanak tisztán
nagyon az éjszakának

világítótorony
a telefonfülke
az arcok sora közt
zöldre mázolt vasa
és üvege mögött
fölfénylenek a hangok

egy férfi áll ott
hozzádólva
az esthez
az őszhöz
s gyerekkorához

SULYOK Vince fordításai